

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

17. Benè sperandi rationes à bonis præteritis suppetere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

CAPUT XVII.

Benè sperandi rationes homini suppetere à bonis acceptis.

PLurima sunt quæ nos ad spem vehementer vocant, nonnulla recensēbimus. Ac primò, illud est maximè obuium, humanæque familiare natura, ut si cuius in nos benevolentiam, maximè in rebus, per frequenter & prolixè beneficam, sumus experti, huic profectò insignitè ingrati & iniuriosi simus, si ex mera timidioris animi nostri, suspicionē, per amico viro diffidimus: annon, vel id vnū, ingentes animorum alienationes pariet? Finge animo, quamquam in re factis obuia, fictione quid est opus? sed finge tibi amicum, fratrem, patrē amantissimum, cuius in multis, & maximè arduis rebus summa cum fide, præstò semper fuerit industria, ille te periculis eripuerit, morbis leuarit, sumtibus iuuerit, honore cumularit; nullo suo cōmodo, tui solius gratia, non raro, & grauius, de fortunis, honore, vita periclitatus; hunc suum in te animum annorum longa serie, variæque in dirissimorum casuum acerbitate constantia comprobabit, ad eò ut nulla iusta, de eius in te ardentissimo amore, dubitandi causa emergere posse videatur. Iam, si quopiam in congressu, vultu seuiore minùs tibi arrisillè semel visus est, annon summa vecordia dementire dicēdus es, si hinc iratus & suspitionum plenus te proripis, apud tui similes congerrones vanas de amico querelas deponis, de tuis rebus apud illum taces, alios consulis, totque annorum tam fida obsequia, vnus vultuosæ congressionis fastidio, obliuione sepulta iacent? Scilicet! amore tui, grauias, dura, laboriosa multa, tum à te, tum ab aliis pertulit, fidemque tot annis probauit suam; tu verò per breui momento, tenuis auræ leui susurro deiiceris, ad inexploratos amores & infida consilia, malè repudiatis veteribus cōuolas? quid tibi mentis erit, quid frontis, vbi vniquā tuam bonus ille amicus ingratitudinem exprobrare cœperit? si ab alienetur, irascatur, indignetur, si te de iniuriæ atrocitate, de fide toties explorata, sed nunc demum absque ratione in suspicionem vocata cōpeller, annon obmutesces, annon pudore suffundēris? Et hæc quidē homini; quid ergo si te talē præbeas Deo? à quo in nos, homines nihili, quæ non exstant beneficia? quæ non amoris, beneuolentiæ, ac plusquam paternæ prouidentię argumenta perpetua! quàm splendida, cæloq; terraque donaria! quàm singularia, vel in periculis prælidia, vel in egestate subsidia, vel in infirmitate leuamina, vel in dolore solatia! quàm certæ ad salutem viæ, ad æternitatem præmonstrationes, præmotiones ad gratiam, ad gloriā incitationes? deniq; qui pignus vitæ, æqualem sibi Filium peccatoribus, nec opinantibus, & auersis, prior vltro obtulit, maiùsne aliquid cōfirmandæ fiducia potuit? quàm multas etiā diuinæ erga se beneuolentiæ demonstrationes,

cum

cum reliquâ vitâ, tum quotidie sentiunt singuli? & erit qui post tot amoris, providentiæ, curæque sollicitæ significationes, se totum, suæque omnia, secum Ipe, certæque fiducia, providentissimo, potentissimo, amantissimo Patri Deo non committat? & ad vanas incertæque hominum providentias, pro! infelici conversione confugiat? & quomodo hunc melius quam prophetis vocibus alloquemur? Ini consilium, coge concilium, & consilium dissipabitur; loquimini verbum, & non fiet; quia non est vobiscum Deus. Stulti facti sunt principes Taneos; sapientes consiliarii Pharaonis dederunt cõsilium insipienti. Dominus miscuit in medio eorum spiritum vertiginis, & errare fecit, sicut erat ebrius & vomens. Et nunc, quid tibi vis in via Ægypti? quid tibi cum via Assyriorum? Arguet te malitia tua, & auersio tua increpabit te: & scies, & videbis, quàm malum & amarum sit reliquisse te Dominum Deum tuum, Deum aquæ viuæ fontem; scilicet, vt tibi cisternas foderes, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas! Audite quæ Dominus loquitur; iudicium Domini cum populo suo; Popule meus quid feci tibi, aut quid molestus fui tibi? Quid vos, aut patres vestri inuenerunt in me iniquitatis, quia elongauerunt à me, & ambulauerunt post vanitatem, & vani facti sunt? Verè, sanctissime mi Deus, ita est, fallaces & mendaces, & folij instar quod vento rapitur, sunt filij hominum; momento disflabuntur, ipsi que, & cogitationes eorum peribunt; Tu autem idem ipse es, & permanes in æternum, solus bonus & misericors, cuius potestas sempiterna, & regnum in generationem & generationem: iuxta voluntatem tuam facis tam in virtutibus cæli quàm in habitatoribus terræ: omnia opera tua, & viæ tuæ iudicia, & gradientes in superbia potes humiliare. Videbunt multi & timebunt, & sperabunt in Domino. Beatus vir, cuius est nomen Domini spes eius: & non respexit in vanitates & insanas falsas.

Isa. 16.
Cap. 8.
Cap. 19.

Ierem. 2.

Mich. 6.

Ierem. 2.

Dan. 4.

Psal. 39.

2. Paralip.
c. 14. & 15.

Ad quas postquam improvidè confugisti, ô ingratiſſime Iudæorum rex Aſa, quàm subito, à summa felicitate, ad miseriam summam derurbatus es! & verò pro ratione spei tuæ, nõnne vtriusque tu ipse tibi fortunæ faber fuisti? Illustre sanè est quod hinc à sacris Literis haurimus exemplum. Insurrexit contra Iudæos, Aſa regnante, rex Æthiops, trecentosque falcatos currus, ea tempeſtate belli robur ingens, deciesque centena militum millia sub signis habebat: ad tantas bellicosi numerosiq; hostis copias expauere Iudæi, sed resumptis fortiter animis, iuit tamen obuiam Aſa, Deoque præſidens orabat; *adiuu nos Domine Deus noster: in te enim, & in tuo nomine habetis fiduciam, venimus contra hanc multitudinem. Domine, Deus noster tu es, non praualeat contra te homo.* Quid igitur? exterruit Deus Æthiops, fusi fugati que, & ad internecionem cæsi sunt. Cumq; onustus præda, prælioq; victor, triumphans rediret exercitus, quo cõmendatior auxilij diuini memoria redderetur, occurrit Azarias Propheta, Spirituque Dei intus agitante, clamauit, *Audite me Aſa, & omnis Iuda, & Benjamin: Dominus vobiscum, quia fuistis cum eo. Si quaſeritis eum, inuenietis: si autem dereliqueritis eum, derelinquet vos.* Et

Et quidem benè haec tenens; fueratque post opem tam explorato perceptam, maioris in Deum fiduciae atque gratitudinis incrementa speranda: sed, ô vitream hominum ad diuina suspicienda constantiam! ô nimiam ad humana subsidia respectanda pronitatem! ecce tibi, Israël's rege, arma aduersus Iudam mouente, ab impijssimo Syriae rege, Iudaëisq; infensissimo, emendicat rex Iudæus auxilia, ipsos etiam sancti templi thesauros ad id impetrandum exhaurit. quid igitur? ex illo tempore, regi Asa retro omnia fluere, infortunatè cedere, bella consurgere, donec longa ægritudinis rabe consumtus est. Nec verò, quo fonte tot mala profluxerint, in dubio reliquit Deus; Prophetam enim misit, qui exprobraret, quòd ad Syrum potius, quàm ad Deum respexisset; Nōne Aethiopes & Libyes, in quiebat, multò plures erant quadrigis, & equitibus, & multitudine nimia? quos cum Domino credidisses, tradidit in manus tuas? Oculi enim Domini contemplantur vniuersam terram, & præbent fortitudinem, his qui corde perfecto credunt in eum. Stultè igitur egisti, & propter hoc ex præsentis tempore, aduersum te bella consurgent. Ita Propheta. Cuius auctoritate, vt & miserando Asæ regis casu, docemur, quàm nos oporteat, à sancta in Deum fiducia, cuius in nos infinita tenemus argumenta, nusquam vel leuissimè dimoueri.

Ad hoc ipsum nos reuocat Magnus Gregorius quando monet, *Cum nos de-* *lib. 26. Mor*
c. 16. vel 17.
spirationis procella conturbat, verba sunt sancti Doctoris, concussa mens citius in portum spei se collocat, si causas suas cum Domino subtiliter pensat, si bona eius ad memoriam reuocat, si mala qua bonis eius reddidit, apud semetipsum callidè non excusat: si perpendit quid ab eo iustè meruit, & quid clementer accepit, si vitam suam viuaciter discutit, — si factam se qua non erat meminit, si illuminatam se atque subleuatam qua in tenebris iacebat agnoscit. — speranda fuerant superna adiutoria, etiam si nulla beneficia præcessissent; spem de futuris recipit, qui transacta beneficia recognoscit. — Quanti est periculi, transacta munera cernere, & futura desperare: quanti est periculi, si in hac procella tribulationum, desperationis naufragio frangimur, qui ad portum spei, velut immensis funibus, præteritis donis ligamur? Vbi, cetera quidem benè, at illud meo iudicio quàm optimè, quod præsentissimi dicit esse periculi, si spem, quam præterita beneficia confirmant, grauior tentationis procella conuellat; etenim qui liberalitati, semper adhuc in se profusè diffidit, illa sanè se præbet indignum: atqui Dei à nobis larga bonitate recedente, in quantas redigemur angustias? quot nos vndique mala vallabunt: æternus dirissimis hostibus futuri risus & opprobrium.